

борилъ съ водата, а водопадътъ все повече и повече се приближавалъ, ревътъ и плѣсъкътъ му все по-ясно и по-ясно се чували. Най-после Блестящиятъ Лжчъ разбралъ, че всичко е напраздно. Тогава се изправилъ въ лодката, обърналъ се на изтокъ и запѣлъ — както това правятъ всички юначни индианци при настѣпването на смъртта, — хвалебна пѣсень на Висшия Добъръ Духъ.

Великия лѣкаръ

Изведнажъ надъ момчето се разпрострѣлъ тъменъ облакъ, който закрилъ предъ очитѣ му ясното и чисто небе. Това билъ орелътъ, който съ разперени криле хвърчалъ надъ момчето. Блестящиятъ Лжчъ позналъ орела и прочелъ въ очитѣ му не злоба, а милость. Лодката била вече на края на водопада. Орелътъ слизалъ все по-низко и по-низко и протягалъ на момчето краката си. Въ сщия мигъ, когато лодката полетѣвала въ бездната, момчето се хванало за лапитѣ на орела и увиснало въ въздуха.